

Af hensyn til den kontinuerlige beskatning af en afdød person og hans dødsbo er det i stk. 3 foreslået, at dødsboer skal anvende samme indkomstår som afdøde eller, hvis denne ikke var selvstændigt skattepligtig, samme indkomstår som anvendt af den person, med hvem afdøde sambeskedtes. Under særlige omstændigheder, f. eks. hvor en afdød ikke selvstændigt skattepligtig person efterlader sig en virksomhed, for hvilken der har været anvendt et fra kalenderåret afvigende regnskabsår, medens den skattepligtige hovedperson i øvrigt har anvendt kalenderåret som indkomstår, kan ligningsdirektoratet dog træffe bestemmelse om, at boet skal anvende et andet indkomstår end det af den efterlevende ægtefælle anvendte, i det nævnte eksempel således et indkomstår sammenfaldende med det for afdødes virksomhed hidtil anvendte.

Efter statsskattelovens § 16 ansættes formueskatten i reglen efter formuens værdi den 1. januar, dog at erhvervsdrivende, der foretager regelmæssige årlige regnskabsafslutninger, kan vælge mellem at benytte udgangen af det særlige regnskabsår eller den 1. januar som opgørelsestidspunkt. Efter forslaget skal formuens værdi i alle tilfælde ansættes efter forholdene ved indkomstårets udløb. I de tilfælde, hvor kalenderåret er indkomstår, er forskellen uden reel betydning. Anvender den skattepligtige et fra kalenderåret afvigende indkomstår, eller består skattepligten kun i en del af et år på grund af skattepligtens bortfald, hvorved jo også indkomståret bringes til ophør, bliver det altid forholdene ved det pågældende indkomstårs udløb, der skal lægges til grund for formueansættelsen.

Med hensyn til de særlige regler om formuebeskatning i dødsfaldstilfælde henvises til bemærkningerne til afsnit II.

Til § 23.

Efter den gældende bestemmelse i ligningslovens § 14, stk. 1, 2. pkt., kan fradrages de i indkomståret erlagte personlige skatter, der er pålignet til stat, kommune og kirke. Denne bestemmelse er opretholdt ved forslaget § 23, bortset fra, at det herefter ikke er en betingelse for fradragsret, at de pågældende skattebeløb er pålignet, og bortset fra, at formueskat ikke kan fradrages. Om det sidste spørgsmål henvises til de indledende bemærkninger til nærværende afsnit.

Når det ikke kræves, at skattebeløbene skal være pålignet, beror det på, at fradragsretten også skal omfatte de i indkomståret erlagte foreløbige skattebeløb, herunder beløb opkrævet ved indeholdelse samt de skattebeløb, der eventuelt er erlagt i

henhold til bestemmelsen i forslaget § 59 om yderligere indbetalinger af foreløbig skat.

Ud over de i indkomståret i alt erlagte foreløbige skattebeløb kan endvidere restskatter erlagte i indkomståret fradrages, hvad enten de vedrører det foregående eller tidligere indkomstår.

Invalide- og folkepensionsbidrag, der er erlagt i indkomståret, kan ligesom hidtil fradrages, jfr. bestemmelsen i § 33, stk. 5, i lov nr. 238 af 10. juni 1960 om invalide- og folkepension.

Også erlagte udenlandske skatter er ligesom hidtil omfattet af fradragsretten.

Når en skattepligtig efter indkomstårets udløb får tilbagebetalt for meget erlagt foreløbig skat (overskydende skat, jfr. forslaget § 62, stk. 1), skal det tilbagebetalte beløb i henhold til bestemmelsens stk. 2 medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for det år, hvori tilbagebetalingen finder sted. Dette er en følge af, at der for det år, i hvilket det foreløbige beløb blev erlagt, er givet skattefradrag herfor. Reglen er i overensstemmelse med gældende ret, hvorefter tilbagebetalte skattebeløb indkomstbeskattes i tilbagebetalingsåret.

Ifølge forslaget § 62, stk. 2, skal der under visse betingelser ydes den skattepligtige en godtgørelse på i reglen 6 pct. af beløb, der tilbagebetales som overskydende skat. Godtgørelsen er i realiteten en rente, der ydes den skattepligtige for afsavn af det for meget opkrævede skattebeløb, og det foreslås derfor i bestemmelsens stk. 2, at også den udbetalte godtgørelse skal medregnes ved indkomstopgørelsen. De i § 62, stk. 3, omhandlede renter er indkomstskattepligtige efter almindelige regler.

Når der omvendt skal betales restskat, skal der ifølge forslaget § 61, stk. 2, under visse betingelser betales et tillæg på 8 pct. af restskattebeløbet. Dette tillæg har ikke på samme måde som godtgørelsen til overskydende skat karakter af en egentlig rente, idet der ved fastsættelsen af tillæggets størrelse også er henset til, at tillægget skal virke motiverende for de skattepligtige til at bringe de foreløbige skatter op på højde med den slutskat, der forventes beregnet efter indkomstårets udløb. Der er således i tillægget et pønalt islæt og under hensyn hertil er det i bestemmelsens stk. 1 foreslået, at tillægget til restskat ikke kan fradrages. Som anført i bemærkningerne til § 61, stk. 2, er der imidlertid ved fastsættelsen af tillæggets størrelse taget et vist hensyn til, at tillægget ikke kan fradrages ved indkomstopgørelsen.

Bestemmelsen i stk. 3 er i overensstemmelse med gældende ret, jfr. statsskattelovens § 6, stk. 2. Foreligger begrænset skattepligt alene i medfør af forslaget § 2, stk. 1 e), er denne skattepligt endeligt